

Het Pad Der Liefde

Ik dacht vroeger dat liefde betekende dat iemand voor je koos.

Dat als iemand je zag, je mooi vond, je aandacht gaf of niet zonder je kon, dat dát liefde was. Misschien omdat ik als kind had geleerd hoe warm liefde kon voelen, toen ik nog het oogappeltje van mijn vader was. Ik was zijn prinses. In een gezin met twee oudere broers voelde ik me speciaal. Veilig. Alsof er altijd iemand zou zijn die naar mij keek.

Tot de scheiding kwam.

Niet alleen mijn ouders gingen uit elkaar. Er brak iets in mij dat ik jarenlang niet kon benoemen. Vanaf mijn tiende keek mijn vader nauwelijks nog naar ons om. Niet naar mijn broers. Niet naar mij. Maar ik voelde het verlies alsof ik uit een warm huis ineens in de kou was gezet.

En toch bleef ik zoeken naar die warmte.

In groep acht werd ik voor het eerst verliefd. Daarna weer, in de brugklas. Altijd op jongens die onbereikbaar leken. Populaire jongens. Mooie jongens. Jongens die nooit zouden kijken naar een meisje met een beugel, jeugdpuistjes en geen idee van wie ze eigenlijk was. Ik wist niets van mode. Niets van vrouwelijkheid. Ik wist alleen dat ik gezien wilde worden.

Pas op een andere school veranderde er iets. Voor het eerst werd iemand verliefd op mij. Echt verliefd. Hij koos mij met een vastberadenheid die ik nog nooit had gevoeld. We werden close, en langzaam durfde ik hem ook binnen te laten. Dat was de eerste keer dat ik dacht: dit is liefde.

Maar liefde mocht niet bestaan binnen de muren van taboes en regels. We werden uit elkaar gerukt alsof onze gevoelens iets verkeerd waren. Van de ene op de andere dag mochten we geen woord meer wisselen. Mijn hart brak op een leeftijd waarop niemand mij leerde hoe je zoiets overleeft.

Dus deed ik wat veel mensen doen wanneer ze een leegte niet kunnen dragen: ik zocht verdoving.

Ik koos mannen die mij aandacht gaven. Niet mannen van wie ik werkelijk hield. Ik gaf alles van mezelf weg om maar gezien te worden. Ik dacht dat liefde betekende dat je harder moest proberen. Meer moest geven. Meer moest verdragen.

Relatie na relatie verloor ik kleine stukjes van mezelf.

Totdat ik moeder werd.

Toen mijn zoon geboren werd, gebeurde er iets wat geen enkele relatie ooit in mij had aangeraakt. Hij keek naar mij zonder voorwaarden. Zonder oordeel. Zonder dat ik iets hoefde te bewijzen. Voor het eerst voelde liefde niet als vechten om aandacht, maar als aanwezigheid.

Alsof hij me liet zien hoeveel warmte ik mijn hele leven had gemist.

Langzaam stond ik op. Niet alleen voor mezelf, maar voor hem. Ineens pikte ik dingen niet meer. Niet omdat ik sterk was geworden, maar omdat ik iemand had om te beschermen. Daar begon mijn echte zoektocht naar liefde.

Niet de romantische versie.

Maar de echte!

Toch bleef een deel van mij verlangen naar rust. Naar een compleet gezin. Naar iemand die eindelijk zou blijven. Toen ik later een man ontmoette die leek te voldoen aan alles waar ik ooit naar verlangde, geloofde ik dat ik eindelijk bewust koos voor liefde. Hij kende dezelfde leegte als ik. Ook hij groeide op in een gebroken gezin. Ik dacht dat gedeelde pijn betekende dat we elkaar zouden begrijpen.

Maar oude wonden herkennen elkaar sneller dan gezonde liefde ontstaat.

Toen mijn dochter werd geboren, voelde het alsof ik opnieuw ter wereld kwam. Alsof ik beviel van het meisje dat ik ooit zelf was geweest. Ik zag haar en herkende iets dat me bang maakte: dezelfde onschuld, dezelfde behoefte aan liefde, dezelfde ogen die geloofden dat aandacht voor altijd bleef.

En langzaam begon de geschiedenis zich te herhalen.

Ze werd op een voetstuk geplaatst, precies zoals ik ooit was. Ze kreeg warmte, aandacht, bevestiging. Tot de dag waarop alles kantelde. De liefde die haar was gegeven, werd weer weggetrokken. Ook haar vader verdween, met excuses die kinderen nooit kunnen begrijpen. De verwarring in haar ogen brak iets in mij open wat jarenlang verborgen had gezeten.

Ineens zag ik het helder.

Liefde die je eerst verheft en daarna verlaat, laat diepe littekens achter.

En toen kwam de vraag die alles veranderde:

Hoe kon ik mijn kinderen leren wat liefde is, als ik zelf niet eens wist hoe ik van mezelf moest houden?

Dat was het echte kantelpunt.

Niet het moment waarop iemand mij eindelijk liefhad.

Maar het moment waarop ik begreep dat liefde zonder zelfliefde altijd zou veranderen in honger, angst of afhankelijkheid.

Mijn moeder viel ooit weg in haar eenzaamheid.

Ik besloot terug te vechten.

Sinds ik alleen met mijn kinderen door het leven wandelde, begon er een andere zoektocht. Niet langer de zoektocht naar iemand die mij compleet zou maken, maar naar mezelf.

Wie ben ik eigenlijk?

Niet als dochter. Niet als partner. Niet als moeder.

Maar als mens.

Wat vind ik mooi? Waar word ik rustig van? Waar geloof ik in?

Wat accepteer ik wel en wat nooit meer?

Voor het eerst draaide liefde niet om een ander, maar om eerlijk te worden tegenover mezelf. En ergens voelde ik dat alles waar ik werkelijk achter sta, ik uiteindelijk ook zal aantrekken. Niet door magie, maar omdat je op een dag stopt met leven tegen jezelf in.

Toch blijft liefde ingewikkeld wanneer je veel pijn hebt gekend.

Na teleurstellingen, verlatenheid en relaties waarin je jezelf verloor, ga je bijna geloven dat onvoorwaardelijke liefde niet bestaat. Alsof iedereen uiteindelijk iets komt halen. Alsof liefde altijd voorwaarden heeft die pas zichtbaar worden wanneer het te laat is.

Dus begon ik anders te kijken naar relaties.

Ik date. Ik ontmoette mensen.

En ik leerde iets nieuws: **niet iedere ontmoeting hoeft een levensverhaal te worden.**

Soms passen mensen simpelweg niet bij elkaar.

Vroeger zou ik hebben geprobeerd mezelf passend te maken. Ik zou harder mijn best hebben gedaan, mezelf hebben aangepast of zijn blijven hopen dat liefde vanzelf zou groeien. Maar nu kon ik eerlijk zeggen:

Dit klopt niet voor mij.

Niet boos. Niet hard. Niet vernederend. Gewoon helder.

En wat bijzonder was: daar hoefde geen strijd uit te ontstaan. Geen vijandschap. Geen oorlog tussen twee mensen die elkaar eigenlijk alleen maar onderweg waren tegengekomen.

Waarom vijanden worden als je gewoon niet bij elkaar past?

Ook dat begon voor mij liefde te worden.

Respect voor jezelf én voor de ander.

Liefde zonder vernietiging.

Langzaam begon ik te begrijpen dat liefde niet hetzelfde is als jezelf weggeven. Dat echte liefde niet vraagt om verraad aan jezelf. Ik hoefde niet langer te smeken om aandacht of mezelf mooier voor te doen dan ik was. De leegte die ik jarenlang met anderen probeerde op te vullen, werd stiller nu ik mezelf eindelijk begon te leren kennen.

Voor het eerst ging ik dingen doen omdat ik ervan hield.

Ik wandelde zonder bestemming.

Ik luisterde naar muziek die iets in mij losmaakte.

Ik zat soms gewoon stil met een kop thee terwijl de kinderen sliepen, en voelde hoe vreemd het was om rust niet meer als leegte te ervaren.

Vroeger was stilte gevaarlijk. In stilte voelde ik verlatenheid.

Nu begon stilte steeds meer op vrijheid te lijken.

En ergens onderweg begon ik mezelf ook te vergeven.

Het meisje dat aandacht verwarde met liefde.

De vrouw die bleef hopen.

De moeder die bang was om haar kinderen dezelfde pijn mee te geven.

Ik keek anders naar haar. Zachter!

Ze deed niet alles goed. Maar ze probeerde liefde te vinden met de kennis die ze toen had.

En toen kwam hij terug:

Mijn eerste liefde.

De jongen van wie mijn hart, ondanks alles, nooit helemaal afscheid had genomen.

Toen ik hem weer ontmoette, voelde het vreemd vertrouwd. Alsof sommige gevoelens niet verdwijnen, maar ergens stil blijven wachten. Ik merkte dat ik stiekem nog steeds mijn best deed om gezien te worden. Mooier wilde zijn. Leuker. Bijzonder genoeg.

Tot ik besepte:

bij hem had ik dat eigenlijk nooit hoeven doen.

Niet vroeger.

En nu nog steeds niet.

Dat raakte me misschien nog wel het meest.

Maar ondertussen waren we ouder geworden. Gevormd door totaal verschillende levens. We leefden in twee werelden die misschien nooit echt samen zouden komen. En toch was er liefde.

Niet de wanhopige liefde die vasthoudt uit angst.

Maar een rustige liefde die ook ruimte laat.

Daar begreep ik iets wat ik vroeger onmogelijk had kunnen begrijpen:

Liefde is niet altijd iemand bezitten.

Soms is liefde ook kunnen loslaten zonder het 'houden van' los te laten.

Dat voelde eerst verdrietig. Later voelde het vrij.

Want vroeger dacht ik dat liefde betekende dat je koste wat kost bij elkaar moest blijven. Dat loslaten hetzelfde was als falen. Maar misschien is krampachtig vasthouden juist wat liefde kapot maakt. Misschien laat echte liefde ook vrijheid toe. Vrijheid om jezelf te blijven. Vrijheid om eerlijk te zijn. Vrijheid om niet te forceren wat niet past.

En langzaam bracht iedere weg waarop ik liefde probeerde te begrijpen me terug naar dezelfde plek:

Mezelf.

Niet de versie die vecht om aandacht. Niet het meisje dat bang was verlaten te worden. Maar de vrouw die zichzelf eindelijk kende.

Wat een rust gaf dat.

Ik hoef niemand meer te overtuigen om van mij te houden.
Ik hoef mezelf niet kleiner te maken om iemand comfortabel te laten voelen.
Ik hoef niet eindeloos te pleasen om aandacht te verdienen.

Als iemand mij niet ziet, is dat oké.
En als iemand mij wél ziet, vraag ik mezelf nu af:
zie ik hem eigenlijk ook?

En als het antwoord nee is, dan hoeft liefde geen strijd meer te worden.

Want liefde zonder wederkerigheid is geen thuis.
En aandacht zonder diepgang is geen verbinding.

Ik ben niet langer op zoek naar iemand die het gat in mij vult.
Ik bèn geen gat meer.

Misschien draag ik nog littekens. Misschien zullen sommige stukken van mijn verleden
altijd gevoelig blijven.
Maar pijn bepaalt niet langer mijn keuzes.

Ik wandel niet meer achter liefde aan.
Ik wandel ernaast.

Vrij en Open. En eindelijk thuis bij mezelf.

Misschien is dat wat liefde werkelijk is.

Niet iemand vinden die jou compleet maakt,
maar ophouden jezelf kwijt te raken terwijl je probeert geliefd te worden.

En misschien is dat waarom de liefde die ik mijn hele leven zocht, uiteindelijk altijd is
gebleven.

Niet in de mensen die kwamen en gingen.
Maar in mij.

